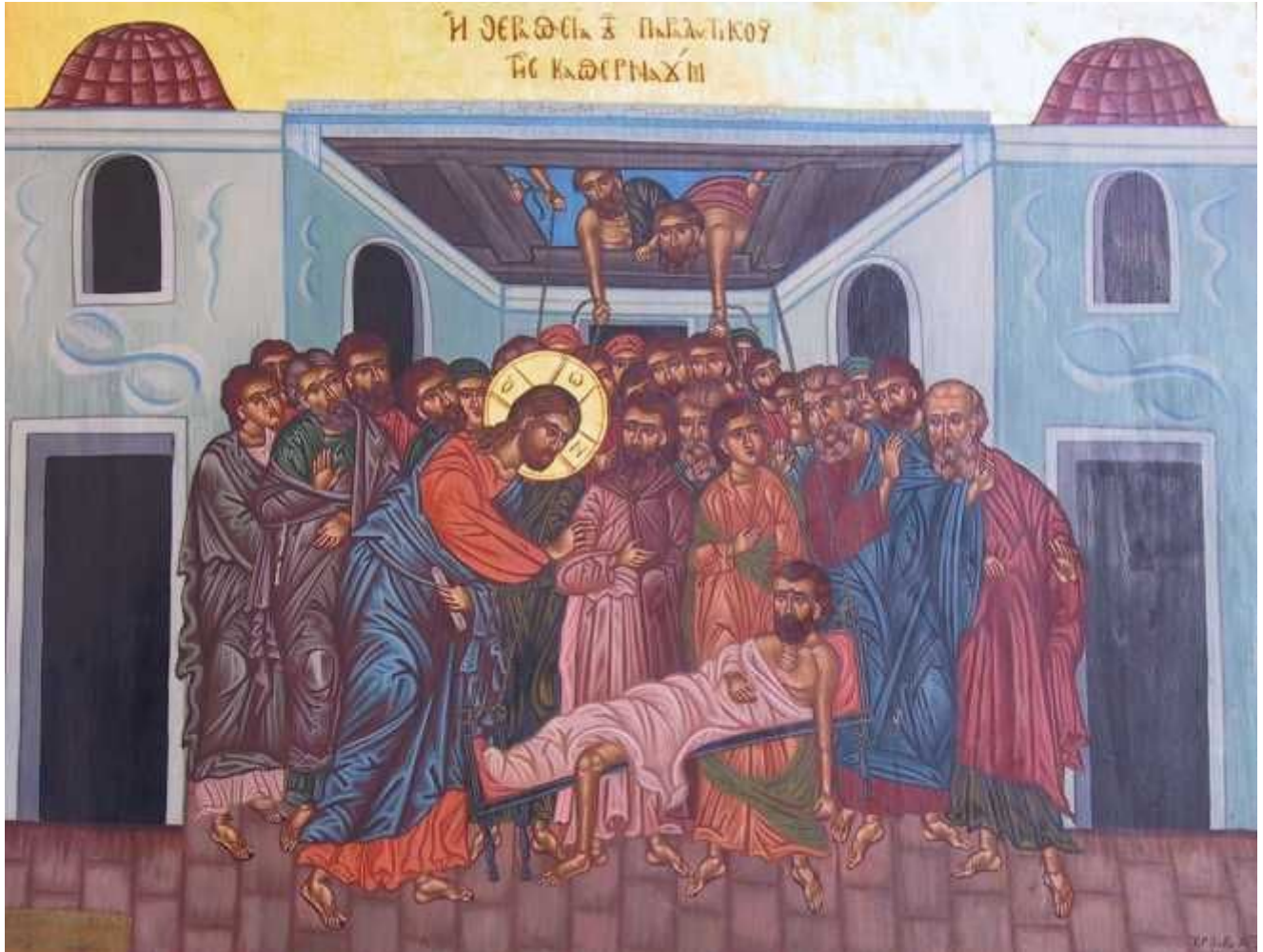


Το Ευαγγελικό Ανάγνωσμα της Κυριακής ΣΤ' Ματθαίου

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)



Το Ευαγγελικό Ανάγνωσμα της Κυριακής ΣΤ' Ματθαίου: Ματθ. θ' 1-8

Πρωτότυπο Κείμενο

1 Καὶ ἐμβὰς εἰς πλοῖον διεπέρασεν καὶ ἦλθεν εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν. 2 Καὶ ἰδού προσέφερον αὐτῷ παραλυτικὸν ἐπὶ κλίνης βεβλημένον. καὶ ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν εἶπεν τῷ παραλυτικῷ· Θάρσει, τέκνον· ἀφένταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. 3 καὶ ἰδού τινες τῶν γραμματέων εἶπον ἐν ἑαυτοῖς· Οὗτος βλασφημεῖ. 4 καὶ εἰδὼς

ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐνθυμήσεις αὐτῶν εἶπεν· Ἵνα τί ὑμεῖς ἐνθυμεῖσθε πονηρὰ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; 5 τί γάρ ἐστὶν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν, ἀφέωνταί σου αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν, ἔγειρε καὶ περιπάτει; 6 Ἵνα δὲ εἰδῇτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ἀφιέναι ἁμαρτίας – τότε λέγει τῷ παραλυτικῷ· Ἐγερθεὶς ἄρῃ σου τὴν κλίνην καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου. 7 καὶ ἐγερθεὶς ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ. 8 ἰδόντες δὲ οἱ ὄχλοι ἐθαύμασαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεὸν τὸν δόντα ἐξουσίαν τοιαύτην τοῖς ἀνθρώποις.

Νεοελληνικὴ Απόδοση

1 Αφού ἐμπήκε στο πλοῖον ὁ Ἰησοῦς, ἐπέρασε τὴν λίμνην καὶ ἦλθε εἰς τὴν πόλιν του, δηλαδή τὴν Καπερναοὺμ. 2 Καὶ ἰδού ἔφεραν πρὸς αὐτὸν ἓνα παραλυτικόν, κατάκοιτον ἐπάνω στο κρεβάτι· καὶ ὅταν εἶδεν ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν τοῦ παραλυτικοῦ καὶ ἐκείνων, πρὸς τὸν ἔφεραν, εἶπε πρὸς τὸν παραλυτικόν· “θάρρος, παιδί μου, μὴ φοβῆσαι ὅτι αἱ ἁμαρτίαι σου θὰ ἐμποδίσουν τὴν θεραπείαν· διὰ τὴν πίστιν σου, σου ἔχουν ἤδη συγχωρηθῇ αἱ ἁμαρτίαι”. 3 Καὶ ἰδού, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς, ἐσκέφθησαν· “αὐτὸς βλασφημεῖ (εἶναι ἀσεβής, διότι οἰκειοποιεῖται τὴν ἐξουσίαν τοῦ Θεοῦ νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίας)”. 4 Ὅταν δὲ ὁ Ἰησοῦς, ὡς παντογνώστης, εἶδε ὁλοκάθαρα τὰς πονηρὰς σκέψεις τῶν γραμματέων, εἶπε· “διὰ τί κυκλοφορεῖτε στὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν σας τέτοιες πονηρὰς σκέψεις; 5 Διότι, τί εἶναι εὐκολώτερον νὰ πρὸς κανεῖς· Σου ἔχουν συγχωρηθῇ αἱ ἁμαρτίαι σου ἢ νὰ πρὸς Σηκῶ ἐπάνω καὶ περιπάτει; Τὸ πρῶτον, ὡς ἐσωτερικόν, δὲν το βλέπει κανεῖς καὶ ἐπομένως δὲν ἡμπορεῖ νὰ το ἐξακριβώσῃ. Τὸ δεύτερον, ὡς ἐξωτερικόν καὶ αἰσθητόν, δὲν ἡμπορεῖ νὰ το ἀρνηθῇ, ὅσον κακόπιστος καὶ ἀνὴρ εἶναι. 6 Διὰ νὰ εἰδῇτε δὲ καὶ μάθετε καλὰ, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσίαν νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίας καὶ νὰ θεραπεύῃ ἀσθενείας, τότε λέγει πρὸς τὸν παραλυτικόν· “σήκῶ ἐπάνω υγιῆς, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ πήγαινε στὸ σπίτι σου”. 7 Καὶ ἀμέσως ἐσηκώθη ὁ παραλυτικὸς ἐντελῶς υγιῆς καὶ ἐπήγε στὸ σπίτι του. 8 Ὅταν δὲ τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ εἶδαν αὐτό πρὸς ἐγένε, ἐθαύμασαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος ἐδωσεν πρὸς Ἰησοῦν, πρὸς τὸν ἐθεωρούσαν ὡς ἓνα ἐκ τῶν ἀνθρώπων, τέτοιαν ἐξουσίαν, νὰ συγχωρῇ δηλαδή ἁμαρτίας καὶ νὰ θεραπεύῃ ἀσθενείας.

Σχολιασμός

Ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ, ξεδιπλώνει μπροστὰ μας βασικὰς παραμέτρους πρὸς ἀπτονται τοῦ θέματος τοῦ πόνου στὴ ζωὴ μας. Κυρίως γιὰ τὸ πῶς πρέπει νὰ στεκόμαστε ἀπέναντί του. Ὁ πόνος δὲν εἶναι κατὰ φύσιν κατάσταση, σύμφωνα με τὴν πατερικὴ σκέψη. Προέκυψε καὶ παρεῖσφρησε στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ὡς ἀποτέλεσμα τῆς πτώσης. Ἐκτοτε εἶναι συνυφασμένος με τὴν ἴδια τὴν ζωὴ του.

Αποκαλύπτεται στην καθημερινότητα με διάφορες μορφές και όψεις και παραμονεύει σε κάθε του βήμα. Η αγάπη όμως του Θεού δεν εγκαταλείπει το πλάσμα του για να το αφήσει έρμαιο στην τραγικότητα της ασθένειας, του πόνου και της δυστυχίας, αλλά διά μέσου τους είναι δυνατό να ανιχνευθεί το βαθύτερο νόημα της ζωής. Απαραίτητη προϋπόθεση γι' αυτό, όμως, είναι η πίστη, η οποία αναδεικνύει την αυθεντικότητα του ανθρώπου σε μια άλλη διάσταση. Είναι αυτή που ακυρώνει την τραγικότητα, όχι μόνο του πόνου και της ασθένειας, αλλά και του θανάτου, ως του έσχατου σημείου εξαθλίωσης του προσώπου.

Αυτά είναι βαθύτερα μηνύματα που απορρέουν από την ευαγγελική διήγηση της θεραπείας ενός παραλύτου. Η δυστυχισμένη εκείνη ύπαρξη οδηγείται μπροστά στον Χριστό, στον αληθινό ιατρό των ψυχών και των σωμάτων. Τη στιγμή που οι άλλοι συνάνθρωποί του ήταν υγιείς, ο παράλυτος εκείνος βρισκόταν στην κλίνη της οδύνης και του πόνου. Όλα γι' αυτόν κυλούσαν μέσα σε μια τραγικότητα. Όνειρα, ελπίδες, προσδοκίες, είχαν συνθλιβεί και κατακρημνιστεί. Σε μια τέτοια εξαθλιωμένη κατάσταση ευρισκόμενος, ο παράλυτος ήταν φυσικό να διερωτάται μέσα από μεγάλες δόσεις πικρίας που γεύοταν, γιατί ο Θεός να επιτρέπει να υποφέρει; Γιατί να τύχει σ' εκείνον η δοκιμασία και όχι σε άλλους; Γιατί ο πόνος και η δυστυχία να συνοδεύουν τόσο ασφυκτικά τη ζωή του; Αυτό το ερώτημα έχει διαχρονικό, αλλά και επίκαιρο χαρακτήρα και υψώνεται βασανιστικά και αδυσώπητα στη ζωή του κάθε ανθρώπου. Ο καθένας ψάχνει για να βρει μια αξιόπιστη απάντηση, η οποία έχει να κάνει με το βάθος, την ουσία και την πεμπτουσία της ζωής. Δεν μπορεί να περιορίζεται σε στείρες ηθικιστικές ή ακόμα και ψυχολογικές προσεγγίσεις, αλλά απαιτεί μια υπαρξιακή τοποθέτηση ή και επανατοποθέτηση, με ένα βαθύτερο νόημα και περιεχόμενο.

Το βαθύτερο νόημα

Αφετηρία για την σωστή κατανόηση του βαθύτερου περιεχομένου των θλίψεων, είναι η παραδοχή ότι η ίδια η Εκκλησία ποτέ δεν τις αρνήθηκε. Μάλιστα, ο Κύριος διακήρυξε ξεκάθαρα ότι «εν τω κόσμω θλίψιν έξετε». Στις Πράξεις των Αποστόλων σημειώνεται χαρακτηριστικά ότι θα πρέπει να περάσουμε από πολλές θλίψεις. Σε κάποιες περιπτώσεις, ο Θεός επιτρέπει μια αρρώστια, μια δοκιμασία, ένα πόνο. Όχι, βέβαια, για να τιμωρήσει, αλλά για να παιδαγωγήσει και εξαγιάσει τα αγαπημένα του παιδιά. Οι Πατέρες της Εκκλησίας, τονίζουν εμφαντικά ότι ο άνθρωπος που δεν δοκιμάζεται παραμένει άπειρος και ανώριμος στη ζωή του. Αντίθετα, εκείνος που δοκιμάζεται γίνεται όπως τον χρυσό που καθαρίζεται και λαμπικάρεται μέσα στη φωτιά. Αλλά και ο ίδιος ο Χριστός, διαβεβαιώνει ότι κάθε πιστός που διαθέτει πνευματικό καρπό, κλαδεύεται όπως το κλήμα για να καρποφορήσει ακόμα πιο πολύ. Επιπλέον, δεν είναι λίγες οι φορές που οι θλίψεις

στη ζωή λειτουργούν ως ένα ξύπνημα από ένα πνευματικό λήθαργο. Ακόμα και σαν εφαλτήριο για μια καινούργια πορεία. Μεταβάλλονται τότε σ' ένα πνευματικό γύμνασμα της ψυχής. Το θέμα, λοιπόν, δεν είναι αν θα βρεθούμε μπροστά σε θλίψεις και δοκιμασίες, αλλά πώς στεκόμαστε απέναντί τους. Μπορούμε εδώ να θυμηθούμε και το ισχυρό παράδειγμα του πολυάθλου Ιώβ, ο οποίος ενώ πέρασε μέσα από συμπληγάδες δοκιμασιών, όχι μόνο δεν βαρυγκώμησε εναντίον του Κυρίου, αλλά με υποδειγματική υπομονή και βαθιά πίστη έλεγε: «Είη το όνομα Κυρίου ευλογημένον».

Απλώνουν γέφυρες

Ο πόνος και η θλίψη, από μια άλλη σκοπιά, είναι στοιχεία που ρίχνουν και γέφυρες για να πλησιάζουν πιο κοντά οι άνθρωποι μεταξύ τους. Θα πρέπει να γνωρίζουμε ότι οι άνθρωποι που βλέπουμε ότι υποφέρουν και πονούν στη ζωή τους, χρειάζονται σε κάθε περίπτωση και τη δική μας στήριξη. Επιβάλλεται να τους πλησιάζουμε και να τους βοηθάμε στην κατάσταση τους. Να τους συμπαραστεκόμαστε με κάθε μέσο και τρόπο. Αυτό, άλλωστε, καταλείπουν ως ισχυρό παράδειγμα οι τέσσερις συνοδοί που περιέβαλλαν με υποδειγματική αγάπη τον παράλυτο, παρά τα μεγάλα εμπόδια και τις δυσκολίες που συναντούσαν, όταν τον οδηγούσαν μπροστά στον Χριστό. Ποτέ δεν θα πρέπει ν' αρνούμαστε τη βοήθεια μας σε συνανθρώπους μας, που βυθίζονται στην οδύνη του πόνου και της δυστυχίας. Στις μέρες μας, ιδιαίτερα, που οι λογής κρίσεις καλπάζουν, αφήνοντας πίσω τους τη μιζέρια και την εξαθλίωση των προσώπων, η διάσταση αυτή της προσφοράς και της θυσίας, αποκτά ακόμα μεγαλύτερη σημασία.

Η δύναμη της πίστης

Η τραγικότητα της σημερινής κρίσης της κοινωνίας εστιάζεται περισσότερο στο γεγονός ότι ο άνθρωπος φαίνεται να έχει εγκλωβιστεί στα ίδια του τα έργα, τα οποία σχεδόν κατά κανόνα παραπέμπουν στην αυτοθεοποίησή του. Μπροστά στα τραγικά αδιέξοδα στα οποία έχει βρεθεί, παραμένει αποψιλωμένος από τη δύναμη της πίστης. Ανήμπορος να ιχνηλατήσει την αληθινή αρχοντιά του εαυτού του, ως εικόνας του Θεού. Μόνο όταν εμπιστευθεί τη ζωή του στη δύναμη του Κυρίου, σύμφωνα με το παράδειγμα του πολυάθλου Ιώβ, θα είναι σε θέση να μεταβάλλει τον πόνο σε μέσο που οδηγεί στην ελπίδα και τη σωτηρία του. Ο πόνος, οι θλίψεις, οι δοκιμασίες, μέσα από το μυστήριο της θείας οικονομίας, προσλαμβάνουν ένα βαθύτερο νόημα και περιεχόμενο. Όταν ο άνθρωπος διαθέτει πίστη και υπομονή, αρετές που εγκολπώνεται μέσα από τη μυστηριακή ζωή της Εκκλησίας, τότε όχι μόνο δεν λυγίζει μπροστά στον πόνο, αλλά αυτός γίνεται πολλές φορές αφορμή και για τη σωτηρία του. Αρκεί ν' αντιληφθεί ότι, όπως ο παράλυτος της περικοπής, θα πρέπει να επιδιώξει να συναντήσει Εκείνον που μπορεί να τον απαλλάξει από την

κυριαρχία του κακού και να του προσφέρει την πιο αυθεντική γιατρεία. Κοντά σ' Εκείνον, ο πόνος αποβάλλει την τραγικότητά του και μεταβάλλεται σε δρόμο λυτρωτικής πορείας. Όπως ο Ιώβ έτσι κι εμείς ας δείχνουμε εμπιστοσύνη στο θέλημα του Θεού, ο οποίος είναι ο αληθινός πατέρας μας. Ας αναφωνούμε κι εμείς το ανεπανάληπτο: «εἰς τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον» και όταν διαθέτουμε την υγεία μας, αλλά και όταν πονούμε «ἐπὶ κλίνης οδύνης».

Αγαπητοί αδελφοί, η περίπτωση του παράλυτου που θεράπευσε ο Κύριος, βρίθει μηνυμάτων και διδαγμάτων, που κι εμείς μπορούμε να εγκολπωθούμε στη ζωή μας. Αρκεί να βάλουμε στο κέντρο της εκείνον που μπορεί να δώσει πραγματική θεραπεία στις λογής ασθένειες που μας προσβάλλουν καθημερινά. Η προσταγή «ἄρον σου τὴν κλίνην, και ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου», μάς δίνει τη βεβαιότητα και τη σιγουριά σ' αυτή μας την πορεία. Η μέρα επιβάλλει να θυμηθούμε και τις μορφές των εν Εφέσω αγίων επτά παιδων και της Ευδοκίας της οσίας. Με την όλη βιωτή τους αυτές οι αγιασμένες μορφές δείχνουν ακριβώς ότι ο άνθρωπος μπορεί με τη δύναμη της πίστης να ακτινοβολεί ως αιώνια ύπαρξη με ακατάλυτη αξία και αιώνια λάμψη.

Χριστάκης Ευσταθίου, Θεολόγος